

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12C/326/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114218088
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ivanko
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2015:6114218088.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica, v konaní pred sudcom JUDr. Danielom Ivankom v právnej veci navrhovateľa Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130, zastúpeného Advokátska kancelária Gallo, s. r. o. so sídlom Jilemnického 30, 036 01 Martin, IČO: 36 715 352, proti odporcovi V. Š.T., K.. XX. XX. XXXX, O. Q..Z. XXX/X, XXX XX O. O., štátnemu občanovi Slovenskej republiky, o zaplatenie 1 187,75 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Návrh z a m i e t a .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Oznámením doručeným súdu dňa 12. 09. 2014 n e n a s t a l i účinky vzniku vedľajšieho účastníctva na strane odporcu.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 15. 08. 2015 domáhala voči odporcovi zaplatenia sumy 1 187,75 eura, ktorý odôvodnila tým, že s odporcom uzatvoril dňa 30. 12. 2008 zmluvu o pôžičke evid. č. XXXXXXXX na základe ktorej bola odporcovi poskytnutá celková suma pôžičky 3 100,58 eura. Podľa zmluvy mal odporca splácať pôžičku v pravidelných 42 mesačných splátkach v sume 73,82 eura, ku dňu podania návrhu uhradil odporca 2 007,16 eura. Nakoľko odporca nesplácal riadne a včas poskytnutú pôžičku, navrhovateľ dňa 17. 08. 2011 listom vyzval odporcu k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorazovo. Nakoľko odporca dlh neuhradil a ku dňu podania návrhu dlh predstavoval 1 187,75 eura, domáhal sa navrhovateľ podaným návrhom zaviazania odporcu zaplatiť navrhovateľovi 1 187,75 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 26. 08. 2011 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

Návrh spolu s prílohami bol doručený do vlastných rúk odporcovi dňa 29. 07. 2015 prostredníctvom jeho zamestnávateľa, k podanému návrhu sa nevyjadril.

Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 29. 10. 2015, ktorého sa účastníci ani zástupca navrhovateľa nezúčastnili. Súd podľa § 101 ods. 2 OSP pokračoval v konaní, aj keď boli účastníci nečinní, vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti. Zástupca navrhovateľa požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že ho klient informoval o tom, že pohľadávku postúpil na inú spoločnosť. Nakoľko uvedenú informáciu poskytol zástupca navrhovateľa aj v podaní doručenom súdu dňa 04. 02. 2015, pričom súd uznesením č.k. 12C/326/2014-39 zo dňa 19. 03. 2015 zmenu účastníka na strane navrhovateľa nepripustil, pričom žiadne iné podanie o zmene účastníka konania súdu do času konania pojednávania doručené nebolo, súd nemal preukázaný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania podľa § 119 OSP (tvrdené postúpenie pohľadávky od dňa 04. 02. 2015 preukázané súdu nebolo) a preto žiadosti

zástupcu navrhovateľa o odročenie pojednávania nevyhovel. Po vykonanom dokazovaní listinami zistil súd nasledovný skutkový stav: odporca uzatvoril s navrhovateľom dňa 30. 12. 2008 Zmluvu o pôžičke, na základe ktorej boli odporcovi poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1 991,64 eur, ktoré sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach v počte 42 vo výške mesačnej splátky 73,82 eura. V zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba vo výške 30,64 %, RPMN vo výške 30,64 %, priemerná hodnota RPMN vo výške 19,29 %, termín konečnej splatnosti bol uvedený 43 mesiacov, celková suma pôžičky vo výške 3 100,58 eura. Nakoľko odporca pôžičku riadne nesplácal, navrhovateľ predžalobnou upomienkou zo dňa 17. 08. 2011 vyhlásil jednorázovú splatnosť pôžičky a žiadal dlžnú sumu vo výške 1 114,16 eura vrátiť v lehote do 3 dní od doručenia upomienky. Odporca upomienku prevzal dňa 22. 08. 2011. Odporca uhradil navrhovateľa podľa jeho tvrdení celkom 2 007,16 eura.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. do 31. 12. 2008 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru.

Podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Podľa § 4 ods. 3 posledná veta zákona o spotrebiteľských úveroch, ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 142 ods. 2 OSP, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Z vykonaného dokazovania má súd preukázané, že navrhovateľ uzatvoril s odporcom dňa 30. 12. 2008 zmluvu o pôžičke, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s Občianskym zákonníkom. Na základe uzatvorenej zmluvy boli odporcovi, ktorý je fyzickou osobou nepodnikateľom dočasne poskytnuté peňažné prostriedky vo forme pôžičky navrhovateľom, ktorý poskytuje pôžičky v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Z dôvodu neplnenia zmluvných podmienok odporcom, navrhovateľ listom zo dňa 17. 08. 2011 oznámil odporcovi vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pôžičky a požadoval vrátiť celú dlžnú sumu v lehote do 3 dní od prevzatia vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, zásielku s vyhlásením odporca prevzal dňa 22. 08. 2011.

V uzatvorenej zmluve o pôžičke nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý sa vyžaduje podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď lehota splatnosti je uvedená ako „Konečná splatnosť 42 mesiacov“. Takéto určenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nemožno považovať za súladné s dotknutým ustanovením zákona o spotrebiteľských úveroch, keď významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť svojej povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda presná časová, dátumová, špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Pokiaľ teda samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, nemožno mať zato, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potencionálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami s iných spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov. Naopak, je potrebné trvať na tom, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania, a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, resp. dodávateľmi.

K uvedenému záveru sa priklonili krajské sudy aj v odôvodnení rozsudkov, napríklad Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutiach sp. zn. 16Co/315/2012 zo dňa 10. 12. 2012, sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19. 09. 2012, či Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp. zn. 11Co/101/2013 zo dňa 22. 05. 2013.

V uzatvorenej zmluve o pôžičke nie je uvedený údaj o výške a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktorý sa vyžaduje podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve je uvedená výška mesačnej splátky 73,82 eura. Takéto určenie nemožno považovať za súladné s dotknutým ustanovením zákona o spotrebiteľských úveroch, teda uvedenie výšky, počtu a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy bol informovaný o presných termínoch úhrad jednotlivých splátok spotrebiteľského úveru, a tiež, aby mal vedomosť o tom, koľko, z ktorej splátky, pripadá na istinu, úroky a iné poplatky poskytnutého úveru a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Zmyslom právnej úpravy bolo, aby spotrebiteľ pri rozhodovaní medzi viacerými úverovými produktmi mal možnosť zohľadniť aj tú skutočnosť, koľko z tej ktorej splátky pripadne na istinu, na úroky a iné poplatky. Nakoľko právny predchodca navrhovateľa neuviedol spotrebiteľovi pri podpise zmluvy, koľko z každej mesačnej splátky bude použité na úhradu jednotlivých nárokov, nemožno takýto postup dodávateľa považovať za súladný so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ má mať možnosť pri vstupe do úverového vzťahu zohľadniť aj tú skutočnosť, koľko mu z tej ktorej splátky pripadne na úhradu istiny úveru a koľko na úroky a teda ako rýchlo dôjde k splateniu istiny pohľadávky. K uvedenému záveru sa priklonil v odôvodnení rozsudku sp. zn. 11Co/127/2015 zo dňa 20. 04. 2015 aj Krajský súd v Žiline. Rovnako tak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje termíny jednotlivých splátok. V zmluve nie je uvedené ani to, kedy má odporca začať úver splácať, keďže v nej chýba uvedenie splatnosti prvej splátky a dátum splatnosti jednotlivých splátok.

Nakoľko uzatvorená zmluva o pôžičke, ktorá je spotrebiteľským úverom neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, keď absentuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, poskytnutý spotrebiteľský úver sa podľa § 4 ods. 3 v spojení s § 4 ods. 2 písm. g) a písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Nakoľko z poskytnutej pôžičky vo výške 1 991,64 eur uhradil podľa tvrdení navrhovateľa v návrhu zo dňa 13. 08. 2014 odporca sumu 2 007,16 eura, súd návrh v celom rozsahu zamietol, keď odporca uhradil navrhovateľovi viac, ako bol povinný plniť.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 OSP. V konaní úspešný odporca nepodal návrh na náhradu trov konania. V konaní neúspešný navrhovateľ návrh na náhradu trov konania súdu podal. Súd preto o trovách konania rozhodol tak, že v konaní neúspešnému navrhovateľovi uplatnenú náhradu trov konania nepriznal.

Dňa 12. 09. 2014 bolo súdu doručené podanie JUDr. Andreja Cifru, ktorým oznámil vstup občianskeho združenia Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778 ako vedľajšieho účastníka do konania podľa § 93 ods. 2 OSP na strane odporcu. Súd oznámenie, spolu s výzvou, či súhlasí so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na jeho strane doručil odporcovi do vlastných rúk dňa 29. 07. 2015. Odporca sa k oznámeniu a výzve súdu nevyjadril, neudelil súhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na jeho strane.

Podľa § 93 ods. 2 OSP, v znení účinnom do 31. 12. 2014, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 3 OSP, v znení účinnom do 31. 12. 2014, do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

Podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a tiež v súlade s názormi prezentovanými v odbornej literatúre (viď X. S. a kol., Občiansky súdny poriadok - Komentár, I. diel, str. 380, Eurounion, 2010) predpokladmi účasti vedľajšieho účastníka v konaní sú: a) výzva účastníka konania alebo podnet vedľajšieho účastníka konania, b) uvedenie na strane ktorého účastníka bude vedľajší účastník vystupovať, c) preukázanie právneho záujmu vedľajšieho účastníka na výsledku sporu (ak nejde o prípad, v ktorom tento záujem vyplýva z osobitného zákona - k tomu viď tiež ďalej), d) rozhodnutie súdu o prípustnosti vedľajšieho účastníka (ak účastník konania vznesie námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníctva), e) súhlas vedľajšieho účastníka, ak jeho vstup navrhol účastník konania, f) súhlas (hlavného) účastníka konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať, ak podnet na vstup dal sám vedľajší účastník.

Vedľajší účastník môže do konania vstúpiť buď z vlastnej iniciatívy alebo iniciatívy účastníka konania. Ak účastník konania navrhne, aby určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník, súd oboznámi s uvedeným návrhom tento subjekt a vyzve ho, aby sa k nemu vyjadril a oznámil, či vstupuje do konania ako vedľajší účastník. Pokiaľ označený subjekt urobí procesný úkon prejavujúci jeho vôľu vstúpiť do konania, stáva sa vedľajším účastníkom vo chvíli, keď súdu dôjde jeho písomné oznámenie alebo keď svoj úkon urobí ústne do súdnej zápisnice; k vzniku vedľajšieho účastníctva sa nevyžaduje rozhodnutie súdu. Pokiaľ účastníkom navrhnutý subjekt neprejaví vôľu vstúpiť do konania v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka, nevzniká jeho vedľajšie účastníctvo; nikoho totiž nemožno nútiť, aby sa stal vedľajším účastníkom konania.

Súd z vlastnej iniciatívy neskúma, či je vedľajšie účastníctvo prípustné, alebo neprípustné; o (ne)prípustnosti vedľajšieho účastníctva rozhoduje, ak niektorý z účastníkov namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Aj vtedy, keď vstup do konania iniciuje samotný vedľajší účastník, majú účastníci právo vyjadriť sa k jeho úkonu, ktorým prejavil, že vstupuje do konania, a prípadne namietat neprípustnosť tohto vstupu.

V prípadoch, na ktoré dopadá ustanovenie § 93 ods. 2 OSP zákon nestanovuje ako podmienku účasti tretej osoby na konaní skutočnosť, že táto osoba má záujem na výsledku konania. Legitimácia na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorá je inak vyvodzovaná z jeho právneho záujmu na výsledku sporu (§ 93 ods. 1 OSP), tu vyplýva priamo zo zákona. V prípade takejto právnickej osoby je pre jej procesné postavenie vedľajšieho účastníka nevyhnutné, aby predmetom jeho činnosti bola ochrana práv, o ktoré v konaní ide. Občiansky súdny poriadok v poznámke k uvedenému ustanoveniu odkazuje na niektoré osobitné predpisy, ktoré naznačujú, aké právnické osoby môžu byť v postavení vedľajšieho účastníka. Jedným z takých osobitných predpisov, je tiež zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktoré bolo účinné do 31. decembra 2012 (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“). V zmysle § 25 ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. môže právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podať návrh na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov alebo môže byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti.

V prípadoch, na ktoré sa vzťahuje ustanovenie § 93 ods. 2 OSP, je podstatnou podmienkou vedľajšieho účastníctva v konaní súhlas (hlavného) účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať (viď vyššie podaný výpočet predpokladov vedľajšieho účastníctva, konkrétne písm. f). Potreba súhlasu účastníka, ktorý má byť v konaní podporovaný vedľajším účastníkom, vyplýva zo samej podstaty a účelu vedľajšieho účastníctva. Z ustanovenia § 93 OSP nemožno žiadnym spôsobom vyvodit', že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať bez vyjadrenia súhlasu „ním podporovaného“ účastníka. Je vylúčené, aby účastník konania bol pred súdom podporovaný niekým, účasť ktorého v konaní si neželá. To, že niekto chce v konaní pred súdom podporovať (hlavného) účastníka konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, automaticky neznamená, že ním poskytovaná procesná pomoc je hlavnému účastníkovi vítaná, že mu vyhovuje a že s ňou musí za každých okolností súhlasiť. To v plnej miere platí aj vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, na ktorého sa vzťahuje § 93 ods. 2 OSP. Účel procesnej pomoci v sporovom konaní, ktorú má vedľajší účastník poskytovať (hlavnému) účastníkovi konania, môže byť naplnený, len ak účastník, na strane ktorého chce vedľajší účastník vystupovať, s vedľajším účastníctvom súhlasí. I keď sa určitý subjekt stáva vedľajším účastníkom už v momente, keď súdu dôjde jeho procesný úkon obsahujúci prejav vôle vstúpiť do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, má bezpochyby účastník konania, ktorého chce vedľajší účastník v konaní podporovať, procesné právo vyjadriť svoj súhlas ale aj nesúhlas s jeho vstupom do konania. Treba

mať totiž na pamäti, že v dôsledku rovnakých procesných práv a povinností môže vedľajší účastník v procesnom zmysle (i keď len do určitej miery) zasahovať do priebehu konania a ovplyvňovať ho. Napríklad rovnakými právami a povinnosťami vedľajšieho účastníka v konaní v zmysle § 93 ods. 3 OSP treba rozumieť práva a povinnosti procesnej povahy, napr. priznanie náhrady trov konania, uloženie povinnosti hradiť trovy konania (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Odo 480/2005 zo dňa 28. 04.2005). Vedľajší účastník môže svojim konaním priamo ovplyvniť výšku náhrady trov konania aj v neprospech ním podporovaného účastníka, na strane ktorého vystupuje. Účastník konania má preto právo udelením svojho (ne)súhlasu zabrániť tomu, aby pred súdom na jeho strane v pozícii vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 OSP konal ten, koho účasť v konaní si neželá. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa jednoznačne priechil vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane účastníka konania, ktorý by bol tomuto účastníkovi podľa § 93 ods. 2 OSP nanútený (z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 188/2012 zo dňa 05. 02. 2013).

Odporca nevyjadril súdu svoj súhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na jeho strane. Jeho nečinnosť, alebo mlčanie, nie je možné zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku posúdiť ako súhlas s vystupovaním vedľajšieho účastníka na jeho strane. Pokiaľ preto nevyjadrí svoj súhlas, oznámenie občianskeho združenia o vstupe do konania nemá právnu relevanciu. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa priechil vstup takéhoto vedľajšieho účastníka do konania, ktorý by bol spotrebiteľovi nanútený.

So zreteľom na uvedené, pri absencii výslovnej právnej úpravy, ako postupovať v prípade, ak oznámením tretej osoby súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník, nenastanú účinky vzniku vedľajšieho účastníctva, považoval súd za potrebné deklaratórne rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/207/2011 zo dňa 10. 10. 2012).

Záverom súd uvádza, že po vyhlásení rozhodnutia, ktorým je súd podľa § 156 ods. 4 OSP viazaný, jeho odôvodnení a poučení, bolo súdu doručené podanie, ktorým navrhovaný nový oprávnený podal návrh na zmenu účastníka. O tomto podaní súd už rozhodovať nemohol, keď bol viazaný vyhláseným výrokom rozsudku. Pre úplnosť však uvádza, že podľa § 524 Občianskeho zákonníka možno postúpiť len existujúcu pohľadávku. Nakoľko pohľadávka navrhovateľa voči odporcovi nejestvuje, keď odporca nič navrhovateľovi nedlhuje, postúpenie pohľadávky nie je možné.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne v dvoch vyhotoveniach na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho podáva, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie podľa § 205 ods. 2 OSP možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú podľa § 205a OSP pri odvolaní proti uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže sa oprávnený domáhať jeho núteného výkonu v exekučnom konaní.